

Laŭzana Esperanto-Societo

Februaro
2024

No 2

Laŭzana Esperanto-Societo

p.a. ch. de la Vallombreuse 14
CH - 1004 Lausanne
sekretario@eo-l.ch
+41 21 647 29 28
facebook.com/esperantolausanne
youtube.com ... esperantolausanne
dailymotion.com/esperantolausanne
poŝtĉekkonto : CCP 10-26785-8

Komitato 2023

Prezidanto :
Maryse Tissot (079 408 71 76)
Vicprezidanto :
Knud Sunier (079 210 97 75)
Sekretario :
François Randin (076 411 14 55)
Kasisto :
Françoise Pétermann
(079 517 44 43)
Redaktoro :
Rosario Scopelliti (079 264 41 08)

Marde la 6^{an} de februaro je la 20^a

Ĉiuj el niaj kunsidoj aperas ĉe: eventaservo.org/o/LES

Ŝerco: Bankestro konatiĝis kun foto-modelo, enamiĝis, kaj volis edziĝi al ŝi. Sed unue li volis scii iom pri ŝi kaj sukcesis igi unu el siaj amikoj dungti privat-detektivon por esplori ŝian privatan vivon. Verŝajne li suspektis, ke ŝi eble estas iom frivola. Iom post iom venis la raportoj de la detektivo: "La nuro en tiu ĉi afero, kiun mi povas kritiki koncerne la virinon, estas, ke ŝi dum la lasta tempo tro ofte vidiĝis kun bankestro, havanta tre dubindan reputacion."

Babilada Rondo

ĵaŭde la 18^{an} de januaro je la 19^a ĉe

François Randin,
chemin de la Vallombreuse 14 en Lausanne
076 411 14 55 * francisko@eo-l.ch

Les Marronniers, Vevey
Ma la 5^{an} de marto
Nia bibliotekisto parolos al ni
pri la organizo de nia libarejo.

Espace Dickens, Lausanne
Ma la 2^{an} de aprilo
Legado kaj gramatikaĵoj

Les Marronniers, Vevey
Ma la 7^{an} de majo
Decidota

ROBINSONO KRUSO

lia vivo kaj strangaj, mirindegaj aventuroj

parto 8

Mi trovis fendon en la malsupro de la ŝipo. Vi povas esti certa, ke mia unua penso estis serĉi por nutraĵo kaj mi baldaŭ iris al la panujo kaj mi maĉis panon dum mi iris tien kaj reen, ĉar mi ne havis tempon por perdi. Troviĝis tie ankaŭ iom da rumo de kiu mi prenis sufiĉan trinkon kaj tio refortigis min. Kion mi plej multe bezonis estis boato por terenporti la posedaĵon. Sed vaniĝis por deziri tion, kion mi ne povis havigi; nu, ĉar en la ŝipo troviĝis kelke da ekstraj velstangoj, tri aŭ kvar grandaj traboj el ligno, kaj unu ekstra masto aŭ du, mi komencis fari floson.

Mi metis kvar stangojn flanke ĉe flanke kaj, laŭlarĝe, surmetis sur ilin mallongajn pecetojn de tabulo por fortikigi mian floson. Kvankam la tabuloj povis elporti mian pezon, ili estis tro maldikaj por elporti multe da mia ŝarĝo. Tial mi prenis segilon, kiu estis en la ŝipo, kaj segis maston en tri longajojn, kiuj multe fortikigis la floson. Mi trovis iom da pano kaj rizo, holandan fromaĝon kaj iom da sekigita kapraĵo. Ekire, estis iom da tritiko, sed la ratoj ĝin eltrovis kaj neniom restis.

Mia sekvanta tasko estis, ke mi ŝirmu miajn posedaĵojn kontraŭ la ŝprucado de la maro; ne postulis multe da tempo por tion fari, ĉar estis surŝipe tri kestoj sufiĉe grandaj por enhavigi ĉion kaj ilin mi metis surfloson. La enfluo forportis mian veston kaj ĉemizon, kiujn mi nelonge lasis surtere; sed estis kelke da novaj vestaĵoj en la ŝipo.

"Vidu! jen kaptajo!" mi diris laŭte (kvankam neniu ĉeestis por aŭdi min); "nun mi ne malnutriĝos!" ĉar mi trovis kvar grandajn pafilojn. Sed kiamaniere mi surterigos mian floson? Mi ne havas velon, nek remilojn; kaj ekvento kaŭzos degliti ĉiun mian posedaĵon. Tamen, estis tri aferoj, pri kiuj mi ĝojis - trankvila maro, altera fluo, kaj venteto por blovi min alteren.

Bonŝance, mi trovis kelkajn remilojn en parto de la ŝipo ĝisnune nescita. Per ili mi ekveturis alteren kaj, duonmejle, mia flosa bone surnaĝis; sed baldaŭ mi eltrovis, ke ĝi surnaĝis flanken. Fine mi vidis rivereton, kaj per iom da laboro mi direktis mian floson en ĝin kaj nun, la terbordo estis tiel proksima, ke mi sentis, ke mia remilo tuŝas fundon.

Tie-ĉi, mi preskaŭ perdis mian ŝarĝon, ĉar la terbordo estis sur deklivo, tiel ke ne estis loko por surteriĝi, escepte ke unu parto de la flosa kuŝas tiel alte, kaj la alia parto tiel malalte, ke ĉiuj miaj aĵoj defalus. Estis necese, ke mi atendu la enflon.

Tiam, kiam la maro profundigis unu futon plu, mi puŝegis la floson sur ebenan pecon da tero, por ĝin alligi tie ŝnurege, kaj enpuŝis miajn du remilojn en la sablon, unu ĉiuflanke de la flosa. Tiel mi ĝin lasis kuŝi atendante la forflon; tiam, ĝi kun ĝia ŝarĝo sidis bone surteron.

Mi ekvidis, ke estas birdoj sur la insulo kaj mi mortpafis unu. Mia pafilpafo sendube estis la unua, kiu aŭdiĝis tie post la kremondo; ĉar ĝiasone tutaj birdaroj forflugis de ĉiu parto de la arbaro kun laŭtaj krioj. Forme, la beko de tiu, kiun mi pafis, estis simile al akcipitro sed ungegoj senlonge.

Mi nun revenis al mia flosa por elflosigi miajn provizaĵojn, kiu okupis min tagrestaĵe. Mi ne sciis kion fari nokte, nek kie trovi taŭgan lokon, por meti miajn provizaĵojn. Mi ne ŝatis kuŝiĝi sur la teron, pro timo je sovaĝaj bestoj, kiel ankaŭ je serpentoj, sed ne ekzistis kaŭzo por timo, kiel mi poste eltrovis. Laŭeble, mi metis la kestojn kaj tabulojn ĉirkaŭ mi, kio faris ian budon, pornokte.

Ĉar estis multe da provizoj en la ŝipo, kiu eble estos utilaj al mi, mi bone pensis ilin tuj surterigi; sciante ke la unua ventego disrompos la ŝipruinon. Tial mi veturis al la ŝipo kaj zorgis, ke mi ne ree troŝarĝu mian floson.

Unue, mi serĉis la ilkeston kaj trovis kelke da sakoj da najloj, najlegojn, segilojn, tranĉilojn kaj tiajn objektojn, sed inter ĉio, kion mi trovis, la plej bona estis ŝtono per kiu mi povis akriĝi miajn ilojn. Estis tie du aŭ tri botelegoj, kelke da sakegoj da pafaĵoj kaj kartoĉo da plumbo; sed mi ne havis la forton por suprenlevi la plumbo al la ŝipflanko por ke mi ĝin ŝarĝu sur mian floson. Estis tie ankaŭ kelke da ekstraj veloj, kiujn mi terenportis.

Mi iom timis, ke sovaĝaj bestoj, se ne homoj, eble forportos miajn provizojn; sed revenante, mi trovis ilin sendifektaj kaj ke neniu estis veninta tien krom sovaĝkato, kiu sidis sur unu kesto. Alvenante, mi celis mian pafilon sur ĝin, sed tio ne ekscitis ĝin, ĉar ĝi ne sciis tion, kio estas pafilo.

Ĝi nur manĝis pecon da sekigita kapraĵo kaj foriris.

Havante nun do ŝarĝojn da aĵoj, mi faris tendon per la veloj de la ŝipo por konservi ilin kaj tranĉis la stangojn necesajn por ĝi en la arbaro. Mi nun elprenis ĉion el la bareloj kaj kestoj kaj amasigis la barelojn ĉirkaŭ la tendo por ĝin fortigi kaj tion farinte, mi fermis la enirejon per tabuloj, ordigis liton (alportata de la ŝipo) sur la tero, metis du pafilojn apud mia kapo kaj, unuafoje, kuŝiĝis en lito. Mi dormis la tutan nokton, ĉar mi tre bezonis ripozon.

Daŭrigota

Daŭrigota ... se vi deziras. Ĉu tiu rakonto plaĉas al vi? Diru al ni per nia retadreso; sekretario@eo-l.ch Dankon.